

bosteder for psykisk udviklingshæmmede – vil jeg sige, at min pointe er, at der så *bliver* reageret. Det er jo ikke noget med, at vi her har to holdninger – en holdning om, at der bare med bind for øjnene skal gives penge ud til kommunerne, og en anden holdning om, at der skal sidde nogle og detailregulere. Nej.

Det, der jo sker, er, at der, når der opstår nogle tilfælde – lad os sige de sager om bostederne, som jo repræsenterer nogle problemer; som vi også prøver at løse på forskellig vis – kommer nogle reaktioner med nogle detailreguleringer, der går lige fra videoovervågning på den enkelte beboers værelse. Vi kan også se det med nogle af de forslag, der kommer fra partierne, f.eks. Det Radikale Venstre. Jeg kan huske, at jeg i sommer hørte om et forslag vedrørende børn af forældre, hvoraf den ene eller begge forældre er i fængsel, og at der ud fra en helt sympatisk tankegang om, at de børn ikke fik den hjælp, de skulle have, kom sådan nogle meget detaljerede regler om, at disse børn skulle kunne se deres forældre hver 14. dag osv. osv. Man kan sige: Jamen det er jo en detailregulering, der virkelig vil noget i forhold til det kommunale selvstyre.

Jeg kan se en klar tendens til, at hvis der ikke kommer nogle mere effektive rammer for det kommunale selvstyre, bliver det gradvis udhulet af en meget detaljeret lovgivning herindefra. Det er det, jeg meget gerne vil undgå, men jeg er helt med på, at det er en diskussion, der bliver ført. Så i den forstand synes jeg jo, at debatten her i dag er meget nyttig.

Når vi så snakker om kvalitetskontrakter og det at opstille nogle mål, bliver der jo bl.a. peget på, at det er nogle mål, der kan kvantificeres, altså målbare mål. Det at opstille nogle mål er, synes jeg, at tage et forsigtigt skridt som et alternativ til at gå ind og komme med meget, meget håndfaste lovkrav om, hvordan kommunerne skal løse en meget konkret opgave, og det med børn af fængslede forældre er jo bare ét lille eksempel. Jeg forestiller mig, at det, at man skal opstille mål, bliver et alternativ, så man netop siger: Jamen, kære kommuner, I kan altså ikke bare lade de børn sejle deres egen sø, men i stedet for at vi går ind og lovregulerer i detaljer, beder vi jer om at opstille nogle mål for, hvad det er, der skal være situationen for de børn, og om hele tiden at gå ind og følge op på de mål.

Kl. 15:47

Så er der diskussionen om, hvorvidt det skal være kvantificerbare mål. Jeg er helt klar over, at det er nemmere på sundhedsområdet, men jeg

synes, at det, at det ikke er så nemt på f.eks. det sociale område og på andre områder, bliver en sovepude for overhovedet ikke at gøre noget. Jeg synes, vi har brugt alt for mange penge, rigtig mange penge på det sociale område, og vi ved ikke tilstrækkelig meget om, hvad vi får for de penge.

Noget af det, vi kan gøre, er at sætte nogle mål, der kan måles. Et eksempel er de børn, som lider af omsorgssvigt. Vi ved, at der er et ret tæt sammenfald med, at de børn kommer uregelmæssigt i skole; lige fra de pjækker, til at de er fraværende. Faktisk kunne man i går læse en artikel af Københavns politidirektør, Hanne Bech Hansen, hvori hun beskriver, at de nu er ved at få styr på de her skydegale gangstere i København, men at hun er meget, meget bekymret over de småbrødre, som er på vej. Dem beskriver hun netop ved, at det er dem, der driver rundt på gader og stræder uden at være i skole.

Derfor mener jeg, at det er et eksempel på et kvantificerbart mål, som rummer en langt større social viden i sig. Derfor skal man jo ikke bare stirre sig blind på, at ungerne kommer i skole hver dag. Men jeg mener faktisk, dels at man opnår en del ved, at de gør det, dels at det også betyder, at man så har en opmærksomhed på de børn. Det er et eksempel på noget, jeg forestiller mig vil være et meget nyttigt mål at opstille i de enkelte skoler.

Vi kan også se på sådan noget som et mål for ungdomskriminalitet. Vi ved, at der er ti kommuner – jeg tror, der er ti kommuner, og kun ti kommuner – der har et mål for det. Jeg har lige været til en konference i dag om indsatsen i ghettoområderne, og der har vi jo nu fundet en måde at definere en ghetto på. Man kan sige, at det kunne man gøre på den ene, den anden og den tredje måde, men det betyder jo, at vi nu kan holde øje med os selv og hinanden og se, om det, vi gør, faktisk får antallet af ghettoer; defineret på en bestemt måde, til at vokse eller falde. Jeg mener, at det virkelig er nyttigt for at lave en effektiv indsats. Det er det, der er filosofien bag det her lovforslag.

Med hensyn til at man skal lave en udbudsstrategi, er det jo ikke bare et spørgsmål om at få flere private ind på det offentlige område, for hvis kommunen kommer med det bedste bud, kan den jo vinde udbuddet hver gang. Men det, der også er humlen ved at lave en udbudsstrategi og have udbud, er jo, at kommunen så også bliver nødt til at finde ud af, hvad det koster at producere den ydelse i kommunen selv. Det kan